

பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறி

தர்மலிங்கம் நடராசன்¹
Dharmalingam Nadarasan¹

Abstract

Periyapuram carries the genre of Tamil poetic account depicting the legendary lives of the sixty-three Nayanmars. Sekkilar the author of Periyapuram, had the true knowledge, neutrality and the best of poetic expression in describing the history of 63 Saiva Saints, with the true love for God. Though only Sekkilar can match himself, this article is an effort to give a glimpse of values of life that Periyapuram depicts to its readers. Primarily Periyapuram, describes the exquisiteness of Tamil language, Tamil culture and Tamil religion in detail. It stresses and provides evidence on how the Tamil Saivites seek the divine energy by conducting prayers in Tamil language itself. Further, Periyapuram also proves that only through love upon the Supreme Being and His creation will help the souls to implore the divine force. In several situations Sekkilar endorses that only spiritual wisdom is always more valuable than one's huge materialistic collections. One of the major angles that Periyapuram covers is in order for one to leave without any sort of fearing life, one has to hold on and consistently trust upon the Supreme Being.

Keywords : Periyapuram, Nayanmars, Saiva Saints, Tamil Saivites, Tamil Culture, Tamil Religion, Fearing Life, True Love upon the Supreme Being.

முன்னுரை

உலக மொழிகளில் மிகப் பழையதும் ஆழ்ந்த இலக்கண இலக்கியக் கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதுமானது தமிழ்மொழி (முருகவேள். ந.ரா. 1984). உலக மொழிகள் அனைத்தாளும் தமிழ்மொழியில் முகிழ்த்துள்ள பக்தி இலக்கியங்களின் அளவு போல் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை என்று பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் குறிப்பிடுவார் (ஞானசம்பந்தன், அ.ச. 1994). தமிழ் பக்தி இலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடுகையில் கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், பதினான்கு சைவ மெய்கண்ட நூல்கள், திருவிளையாடல் புராணம், கந்தபுராணம், விநாயகர் அகவல், திருப்புகழ், அபிராமி அந்தாதி, சகலகலாவல்லி மாலை, திருவருட்பா, தாயுமானவர் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள் என்று மலிந்து கிடக்கின்றன. தமிழ் பக்தி இலக்கியங்கள் பல இருப்பினும் முழுக்க முழுக்கத் தமிழர் இறைக் கொள்கைகளையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் தமிழர் வாழ்வியல் முறைமையையும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளவை குறிப்பிட்டவைதான் என்பார் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி எனும் நூலாசிரியர் பேராசிரியர் ஞானசம்பந்தன் (Opit : 1994).

திருக்குறளும் நாலடியாரும் ஓளவை பிராட்டியின் நீதி நூல்களும் மாந்தர் தம் வாழ்வியல் நெறிகளை நேரடியாக விளக்குவதில் பெரும் பங்காற்றுகின்றன. பன்னிரு திருமுறைகளும் பதினான்கு சித்தாந்த சைவ மெய்கண்ட நூல்களும் சைவ புராணங்களும் இதர தமிழ் பக்தி இலக்கியங்களும் மறைமுகமாக இப்பணியினைச் செய்கின்றன. பெரும்பாலானவை இறைவனைப் போற்றும் புகழ் நூல்களாகவும் இறைக் கொள்கைகளை விளக்கும்

---

¹The author is a PhD candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya.
darmamsnk@yahoo.com

மெய்கண்ட நூல்களாகவும் விளங்குகின்றன. இவை உயர்ந்த நிலையாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறும் நிலைகளைப் பெருமளவு வெளிப்படையாகவும் மாந்தர் வாழ்வியல் நெறிகளை அவற்றின் ஊடே மறைமுகமாகவும் குறிப்பிடுவனவாக உள்ளன. தமிழ்ச் சைவ பக்தி இலக்கியங்களில் தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய பன்னிரண்டாம் திருமுறையான பெரியபுராணம் குறிப்பிடத்தக்கது. பெரியபுராணம் நீதிநூல்களும் திருமுறைகளும் சைவ மெய்கண்ட நூல்களும் வரையறுத்துள்ள மாந்தர் வாழ்வியல் நெறிகளையும் சைவ இறைக் கொள்கைகளையும் அவற்றைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்திய அடியார்களின் வாழ்வையும் நேரிடையாக விளக்குவதாக உள்ளது (Ibid : 1994).

அ. தமிழ்நெறி

சீர்மிகு செந்தமிழர் அவர்கள்தம் வாழ்வில் பின்பற்றி ஒழுக வேண்டிய தலையாய வாழ்வியல் நெறியாகத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவது செந்தமிழ்ச் சைவநெறி. தமிழ்ச் சைவர்கள் அவர்களின் தாய்மொழியாகியத் தமிழையும் சைவநெறியையும் வேறு என்று எண்ணிப் பார்த்தல் கூடாது என்கின்றார். தமிழையும் சைவத்தையும் இரு கண்களாக வைத்துப் போற்றிப் பேண வேண்டும் என்பதனை உணர்த்துகின்றார். தமிழையும் தமிழ்ச் சைவர்களின் வாழ்வியல் நெறியாகிய சித்தாந்த சைவத்தையும் வெறும் பேச்சிலும் நூல்களிலும் மட்டும் வைத்து எண்ணி மகிழாது அவற்றை வாழ்வில் கொண்டு வரவேண்டும் என்று புலப்படுத்துகின்றார். தமிழில் வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து மணிப்பிரவாள நடை என்னும் நடையில் எழுதுவது மலிந்து இருந்த காலத்தில் இயன்ற அளவு வடமொழிச் சொற்களை நீக்கி, நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு பெரியபுராணத்தை ஆக்கிய அருட்புலவர் தெய்வச் சேக்கிழார் (முருகவேள், ந.ரா. 1984), தமிழர்கள் தம் வாழ்வில் தமிழ் வழக்கே மேலோங்க வேண்டும். தமிழ்ச் சைவர் தம் இல்லங்களில் தமிழும் சைவமும் தழைக்க வேண்டும் என்பதனைத் தன்னைத் தமிழ்ஞானசம்பந்தனாகக் குறிப்பிடும் திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றின் வழிகுறிப்பிடுகின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார். திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றில், திருஞானசம்பந்தரின் பிறப்பின் நோக்கத்தினைக் குறிப்பிடுகையில்,

“தொண்டர்மனங் களிசிறப்பத் தூயதிரு நீற்றுநெறி
எண்டிசையும் தனிநடப்ப ஏழுலகுங்கனிதூங்க
அண்டர்குலம் அதிசயிப்ப வந்தணரா குதிபெருக
வண்டமிழ்செய் தவநிரம்ப மாதவத்தோர் செயல்வாய்ப்ப” (திருத்தொண்டர் புராணம்)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தூய்மை செய்யும் திருநீற்று நெறியான சித்தாந்தச் சைவநெறி எட்டுத் திக்குகளிலும் தலைசிறந்து செல்லவும் வண்மை உடைய தமிழில் மேற்கொள்ளப் பெறுகின்ற தவங்கள் முற்றுப் பெறவும் திருஞானசம்பந்தர் தோன்றினார் எனத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவதாகச் சிவக்கவிமணி சி.கே. சுப்பிரமணியனார் குறிப்பிடுவார் (சுப்பிரமணிய முதலியார், சி.கே. 1971). தமிழ்ச் சைவர்கள் தமிழிலேயே இறைவனை வழிபட்டு வீடு பேறு அடையலாம் என்பதனையும் தமிழர்கள் இறைவனுக்குச் செய்யும் திருமஞ்சனம், போற்றிகள், பூசனைகள், குடமுழுக்குகள், திருவிழாக்கள், கூட்டு வழிபாடுகள் போன்றவற்றைத் தங்களுக்குத் தெரிந்த, அன்பைப் பெருக்கக் கூடிய தமிழ்மொழியிலேயே அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதனையும் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றார். தமிழ்ச் சைவர்களுக்கே உரிய திருநீற்றினை எல்லா இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளிலும் இடம்பெறச் செய்தலைத் தங்கள் வாழ்க்கையின் கடப்பாடாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் தெய்வச் சேக்கிழாரின் குறிப்பாகும்.

வடமொழி வேதநெறி என்பது வடமொழி வேதவிதிப்படி நிகழும் வைதீக ஒழுக்கம் எனவும் சைவத்துறை என்பது சிவஆகம விதிப்படி நிகழும் சீலம் (சரியை), நோன்பு (கிரியை), செறிவு (யோகம்), அறிவு (ஞானம்) எனும் முறைமை பற்றியது என்பார் சிவக்கவிமணி

(Ibid:1971). வேதநெறி தழைத்து ஓங்கவும் மிகு சைவத்துறை விளங்கவும் திருஞானசம்பந்தர் இவ்வுலகில் தோன்றினார் என்கின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார் (திருத்தொண்டர் புராணம் : 2002). மேலும்,

“திசையனைத்தின் பெருமைஎலாந் தென்றிசையே வென்றேற
மிசையுலகும் பிறவுலகும் மேதினியே தனிவெல்ல
அசைவில் செழுந் தமிழ்வுழக்கே அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல
இசைமுழுதும் மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலைபெருக” (Ibid : 229)

என்று ஏற்றமிகு தமிழையும் சைவத்தையும் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் மூச்சாகக் கொள்ள வேண்டியமையைப் பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழர்கள் வாழும் தென்திசையின் வழக்கான சைவத்தின் பெருமையும் தமிழின் பெருமையுமே வெற்றி கொண்டு மேம்படவும் தமிழ்நாட்டின் தமிழ் இறைவழிபாட்டு வழக்கமே, வடபுலத்தவர் வழிபாட்டு வழக்கினையும் பிறபுலத்தவர் வழக்கத்தினையும் வெல்ல வேண்டும் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Opit: 72). எனவே தமிழ்ச் சைவர்கள் இறைவனைத் தமிழில் வழிபடுதலும் ஆலயப் பூசனைகளைத் தமிழில் இயற்றுவதும் இல்லத்தில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழ் வழிபாட்டினை இடம்பெறச் செய்தலும் பெரியபுராணம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறியாக உள்ளது.

தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் தமிழின்பால் ஆழ்ந்த பற்றும் ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் மனநிறைவும் உறுதியும் பெருமையும் உயர்வான எண்ணமும் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் எனும் உயரிய வாழ்வியல் நெறியினைத் தெய்வச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் நெடுகிலும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். “பெரியபுராணம்” என்ற வடமொழிச் சொல் பெரியபுராணத்திற்குத் தெய்வச் சேக்கிழார் இட்டது அல்ல! “மாக்கதை” என்றே தூய தமிழில் குறிப்பிடுகின்றார். திருமலைச் சருக்கம் முதல் வெள்ளாணைச் சருக்கம் வரை உள்ள பதிமூன்று சருக்கங்களையும் தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம் என்று தொடங்கி, வெள்ளாணைச் சருக்கம் என்று தமிழிலேயே முடிக்கின்றார். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் பெயர்களையும் ஒரு சிலரைத் தவிர தமிழிலேயே குறிப்பிடுகின்றார். காழிப்பிள்ளையார், சொற்கோ, ஆரூரர், திண்ணனார், புனிதவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், நின்றசீர் நெடுமாறர், திருநாளைப்போவார் என்று அன்னைத் தமிழிலேயே பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். திருவெண்காட்டு நங்கை, மாதினியார், சீராளன் என்று நாயன்மார்களின் மனைவியர், மக்களின் பெயர்களையும் தூய தமிழிலேயே குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ், சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தமொழி, விரும்பிக் கேட்ட மொழி, அருள் நிகழ்வுகளை நிகழ்த்திய மொழி, பெருமானின் திருவடியைப் பெற்றுத் தந்த மொழி என்று பெரியபுராணத்தில் தெய்வச் சேக்கிழார் கட்டியங் காட்டுகின்றார். சுந்தரரை இறைவன் தமிழில் பாடக் கேட்டதும் (திருத்தொண்டர் புராணம்: 2002:26:70), சிவஞானப்பாலைக் கொடுத்து ஞானசம்பந்தரைத் தமிழ்ஞானசம்பந்தராய் இறைவன் ஆக்கியதும் (Ibid:234,235:68-76), திருநாவுக்கரசு அடிகள், “சொற்றுணை வேதியன்” என்று இறைவனைத் தமிழில் பாடிக் கடலில் மிதந்ததும் (Ibid : 167 : 126) “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” (Ibid : 42 : 199) என்றும், “பித்தா” (Ibid : 27 : 74) என்றும் இறைவனே சுந்தரருக்குத் தமிழில் அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடச் செய்ததும் “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” (Ibid : 337 : 1248) என்ற தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடியவாறே திருஞானசம்பந்தர் சிவவொளியில் கலந்ததும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ்ச் சைவர்கள் தமிழ் வழிபாட்டிற்கும் தமிழ் மந்திரங்களான திருமுறைகளுக்கும் அன்றாட வாழ்வில் கொடுக்க வேண்டிய முதன்மையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

நற்றமிழ் (Ibid : 11 : 35), சொற்றமிழ் (Ibid : 26 : 70), இன்றமிழ் (Ibid : 169 : 137), பொங்கு தமிழ்

(Ibid : 409 : 270), வண்டமிழ் (Ibid : 255 : 249), செஞ்சொற்றமிழ் (Ibid : 463 : 138) என்றும், திருப்பதிகம் என்றும், மெய்மைமொழித் திருப்பதிகம் (Ibid : 235 : 76), கலைப்பதிகம் (Ibid : 238 : 102), திருந்திசைப் பதிகம் (Ibid : 241 : 121), மண்ணுனோர்க்கு உதவிய பதிகம் (Ibid : 242 : 130), மெய்ப்பதிகம் (Ibid : 243 : 138), வளத்தமிழ் மாலை (Ibid : 267 : 338), என்று திருமுறைப் பதிகங்களைத் தங்கள் உயிர்த் துணையாகத் தமிழ்ச் சைவர்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்வில் வைத்துப் போற்ற வேண்டும் என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆ. உண்மை அன்புநெறி

பெரியபுராணத்தில் தமிழர்களின் தனித்தன்மையுடைய வாழ்வியல் பண்புகளாக உழைத்து உண்பது, அன்புநெறியில் நிற்பது, அமிழ்தமே கிட்டினாலும் அதனைத் தனித்து இருந்து உண்ணாமல் இருப்பது, தமக்கென வாழாது பிறருக்கென வாழ்வது, வந்தாரை வாழ வைப்பது, பரந்த மனப்பான்மையுடன் இருப்பது, வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நன் மனம் உடையவர்களாக இருப்பது, ஏற்பது இகழ்ச்சி, ஐயமிட்டு உண்பது, இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவை செய்வது, உலகம் வாழவே வாழும் மன இயல்பு கொண்டு வாழ்வது போன்றவற்றைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக நூலிடையாக நிற்பது தமிழ்ச் சைவரிடையே உள்ள அன்புநெறிதான் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்கின்ற பேர் உதவிகளை எண்ணிப் பார்த்து இறைவன்பாலும் இறைவன் வாழும் இடங்களில் ஒன்றான உயிர்களின்பாலும் அன்பு காட்டுவதை அடியார்கள் தங்கள் வாழ்வில் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். “அன்பே சிவம்” என்ற திருமூலரின் வாக்கிற்கு ஒப்ப (திருமந்திரம்:1994:38) அன்பின் பிழம்பாய்த் திகழ்ந்தார்கள். இறைவனிடத்தில் எதுவும் எதிர்பாராது இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவிகளை எண்ணுகையில் ஏற்படும் அன்பினால் வீடுபேற்றைக் கூட எண்ணாது இறைவனைக் கும்பிடுதலே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனை,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஒடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா ஹிலின் விளங்கினார்” (திருத்தொண்டர் புராணம்)

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். வஞ்சனை வழிபாடு இயற்றாது, உண்மை அன்பினால் வழிபட்ட நாயன்மார்கள் பெருமானை உளம் உருகிப் பாடுதல், பெருமானின் பூசனைக்கு உரிய பொருட்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்தல், பெருமானின் திருக்கோயிலைத் தூய்மை செய்தல், திருக்கோயிலில் விளக்கு ஏற்றி அழகு செய்தல், திருக்காப்பிற்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்தல், பெருமானுக்குத் திருவமுது படைத்தல், திருக்கோயில் எழுப்புதல், பெருமானை நினைப்பிக்கும் சிவச் சின்னங்களைப் போற்றுதல், அவற்றை உறைப்பாய் அணிந்து கொள்ளுதல் போன்றவற்றைச் செய்தார்கள். இவர்கள் செய்த இறையன்புப் பணிகளுக்குத் தடை ஏற்படுமானால் தங்கள் உயிரையும் விடத் துணிந்தார்கள். இத்தகைய இறையன்பு நெறியே நம் வாழ்வில் கொள்ள வேண்டியது ஆகும் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் தெளிவுறுத்துகின்றார்.

பெருமானின் திருக்கோயிலில் தவறாது நாளும் விளக்கேற்றிய நமிநந்தி அடிகளைப் போன்றும் (Ibid:222), திருக்கோயிலைத் தவறாமல் தூய்மை செய்த கணநாதரைப் போன்றும் (Ibid:467), திருக்கோயில் பூசனைக்குத் தவறாமல் மலர் பறித்துக் கொடுத்த முருக நாயனாரைப் போன்றும் (Ibid:123), பெருமானுக்குச் சந்தனத் திருக்காப்பிற்காக நாளும் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்த மூர்த்தி நாயனாரைப் போன்றும் (Ibid:177), மாவடு, செங்கீரை, செந்நெல் அரிசி

என்று நாளும் பெருமானுக்குத் திருவமுது படைத்த அரிவாஸ்தாயரைப் போன்றும் (Ibid : 110), பணம் இல்லாத சூழலில் மனத்தில் கோயில் எழுப்பிய பூசலாரைப் போன்றும் (Ibid : 500), சிவச்சின்னமான திருநீற்றினை இறைவனாகவே எண்ணிய மெய்ப்பொருள், ஏனாதி (Ibid : 75) மற்றும் மங்கையர்க்கரசியாரைப் போன்றும் (Ibid : 502), கள்ளிலும் முள்ளிலும் வெறுங்காலாலேயே நடந்து, திருக்கோயில்கள் தோறும் சென்று பெருமானின் திருவருளைப் போற்றிப் பாடிய திருநாவுக்கரசரைப் போன்றும் (Ibid : 153) இறைவன்பால் அன்பு கொள்ள வேண்டும் என்ற அரிய வாழ்வியல் நெறியினைப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது.

இறைவனிடத்தில் அன்பு காட்டுவதற்குத் தடை ஏற்படுமாயின், தங்கள் உயிரையே விடும் அளவிற்கு உறைப்புக் கொண்டிருந்தனர். பெருமானின் மீது கொண்ட அன்பினால் கண்ணப்பர் தம் கண்ணைப் பிடுங்கி அப்பியதும் (Ibid : 80), அரிவாஸ்தாயர் தம் கழுத்தினை அரிவாளால் அரிய முற்பட்டதும் (Ibid : 110), குங்கிலியக் கலையர் தம் மனைவியின் தாலியை விற்றுக் குங்கிலியம் வாங்கிப் புகைத்ததும் (Ibid : 101), கணம்புல்லர் தம் தலை மயிரை விளக்கில் திரியாய் இட்டு எரித்ததும் (Ibid : 483), இறைவனை வழிபட முடியாமல் போனபோது திருநாவுக்கரசு அடிகள் சாகும் வரை உண்ணாநோன்பு இருந்ததும் (Ibid : 153) இறையன்பு காட்டுவதில் நாம் கொள்ள வேண்டிய படிப்பினைகள் ஆகும்.

பெரியபுராணம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள் உயிர்கள்பால் கொள்ளும் அன்பும் இன்றியமையாதது ஆகும் என உணர்த்தப் பெறுகின்றது. மாந்தருக்கே அல்லாமல் ஒரு பசுவிற்கும் அன்பு காட்டும் வாழ்வியல் நெறியினை மனுநீதிச்சோழனின் வரலாற்றின் வழி தெய்வச் சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 14). தம் மகன் செலுத்திய தேரின் காலில் மடிந்த கன்றுக்குட்டியின் தாய்ப்பசுவின் மீது கொண்ட அன்பினாலும் முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் என்பதாலும் அப்பசுவினுக்கு நீதி வழங்கியமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார் உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 15). அன்பின் வலியால் துடிக்கும் தாய்ப்பசுவின் துன்பத்தினைத் தான் அடைதலே தரும் என்பதற்காகத் தன் ஒரே மகனை மனுநீதிச்சோழன் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்றமையைத் தெய்வச் சேக்கிழார் வாழ்வியல் நெறியாக நமக்கு உணர்த்துகின்றார் (Ibid : 15).

நடமாடும் கோயில்களாக விளங்கும் அடியவர்களுக்கு அன்பு செய்தல் வேண்டும் என்பது பெரியபுராணத்தின் மற்றொரு நெறியாகும். வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியாமல் ஆடம்பரமும் விளம்பரமும் இன்றி பெரியபுராணத்தில் அடியவர்கள் பிறர் இடத்தில் அன்பு காட்டியிருக்கின்றனர். தாங்கள் செய்யும் அன்பு பெருமானுக்குத் தெரிய வேண்டும். அதனால் புண்ணியம் வந்து சேரும் என்று கூட அடியார்கள் எண்ணவில்லை. உயிர்களுக்குப் பெருமான் செய்யும் கருணையை எண்ணும் போதெல்லாம் ஏற்படும் அன்பின் கசிவால் பெருமானின் அடியார்களால் எதிர்பார்ப்பு அற்ற அன்பைச் சொரிந்தார்கள். தாம் உழைத்துப் பெற்றச் செல்வமும் தன் மூதாதையர் தேடி வைத்தச் செல்வமும் தில்லை மன்றில் கூத்தப் பெருமானாக ஆடிக் கொண்டிருக்கும் இறைவனின் அன்பர்க்குச் செலவிடுவதற்கு என இறைவன் கொடுத்தது என்ற உயரிய எண்ணத்தில், சிவ அடியார்கள் தம் இல்லத்தைத் தேடி வந்த போது, நாளும் பெருகுகின்ற மகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்குச் செலவிட்டு வந்தார் மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Ibid : 59).

“நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில், படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதாமே” என்று திருமூலர் குறிப்பிடுவார் (திருமந்திரம்:1994:247). தன்மூப்பும் தற்குறியும் இன்றி உண்மை அன்போடு தான் செய்யும் அன்பர் பணிக்குத் திருநாவுக்கரசு அடிகளின் பெயரை இட்டுத் தண்ணீர் பந்தல் போன்றவற்றை அமைத்து அன்பு பாராட்டிய அப்பூதி அடிகளைத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Op cit : 213).

இ. அருட்செல்வமே செல்வம்

பொருள்களாகிய செல்வங்கள் இழிந்தவரிடத்திலும் உள்ளன. உயர்ந்தவர்களிடத்தில் உள்ள அருளாகிய செல்வமே செல்வங்களில் சிறந்த செல்வம் என்பதனை, “அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம், பூரியார் கண்ணும் உள்” என்பார் ஐயன் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள்:241). இதனை நன்கு உணர்ந்து வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் பெரியபுராணம் காட்டும் நாயன்மார்கள். தங்களிடம் இருக்கின்ற செல்வம் உலக உயிர்களுக்கு நன்மை செய்ய இறைவன் கொடுத்திருப்பது என்று எண்ணினார்கள். அச்செல்வம் மிகுந்து இருந்தபோதிலும், அதனைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளவில்லை. அதேபோன்று அச்செல்வம் அவர்களை விட்டு நீங்கிய போதும் அதற்காக வருந்தியதும் இல்லை! காரணம் நிலையில்லாத செல்வத்தினை வைத்து நிலையான செல்வமான இறைவனின் திருவடியை ஏத்தும் செல்வத்தினையே பெரிதாக எண்ணினார்கள் என்பதனை, “ஆதி முதல்வர் திருநீற்றின் அடைவே பொருள்” என்று மூர்க்க நாயனார் தம்மிடம் இருந்த பொருள் எல்லாம் செல்வாகும் வரையிலும் அடியார்களுக்கு அமுது படைத்தார் என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid :431). தவிர வறுமை வரவும் தம்மிடம் இருந்த பொருளை எல்லாம் விற்று அடியார்களுக்கு உணவளித்தார் என்பதனை,

“இன்ன செயலின் ஒழுநாள் அடியார் மிகவும் எழுந்தருள
முன்னம் உடைமையான பொருள் முழுவதும் மாள அடிமையுடன்
மன்னும் காணியானநிலம் மற்றும் உள்ள திறம்விறறே
அன்னம் அளித்தே மேன்மேலும் ஆரா மனத்தா ராயினார்”

என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid : 432). பெருமானின் திருவருளையே செல்வமாக எண்ணிய இளையான்குடிமாற நாயனார் அடுத்த வேளை உண்பதற்கு உணவு இல்லை என்ற நிலையிலும் தான் இருத்தற்கிடமான வீட்டின் கூரையையும் எதிர்கால வாழ்விற்கு முதலான முனைநெல்லையும் கொண்டு வந்து அடியார்க்கு உணவு அளித்த சீர்மையை வாழ்வியல் நெறியாக பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது (Ibid : 58). எனவே செல்வம் படைத்தவர்கள் அச்செல்வம் தங்களை விட்டு நீங்குவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு எனவும், செல்வச் செருக்கில் இருக்கின்ற போதே அருட்செல்வத்தினைப் பெறுவதற்கு ஆற்ற வேண்டிய செயல்கள் யாவை எனச் சிந்தித்தல் இன்றியமையாதது என்று பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது. வறுமையில் உள்ளவர்களோ, வறுமையை ஒரு காரணமாகக் காட்டி இறைவனை வழிபடாமலும் இறைக் கல்வியை ஆழ்ந்து கற்காமலும் வீணே வாழ்வது பொருத்தமற்ற வாழ்வு என்று பெரியபுராணம் வழி காட்டுகின்றது. வறுமையிலும் செம்மை என்ற இறைநெறியை மறவாத வாழ்வே சிறந்த வாழ்வியல் நெறி என்பதனைப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது.

ஈ. அஞ்சாமை

“அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார், இவர் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே” என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடுவார் (பாரதியார் கவிதைகள் : 36). சோதிடம், எண்கணிதம், இராசிபலன், வாஸ்து, சகுனம், கனவு, கோள்கள் பெயர்ச்சி, கண்ணேறு, இராசிக் கற்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஏவல், பில்லி, தூனியம் என்று எதற்கெடுத்தாலும் அஞ்சுகின்றனர். இவர்களின் அச்சமானது பரம்பொருளை முழுமையாக, எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளாக ஏற்றுக்கொள்ளாமையையே காட்டுகின்றது என்று பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது. சிவபெருமானைத் தன் தோன்றாத் துணையாக முழுமுதல் பேர் அருளாளனாக, பேர் ஆற்றல் மிக்கவனாகக் கொண்டமையினால் சிவகாமி ஆண்டார் எனும் அடியாரின் மலர்க்கூடையை யானை பறித்து அழித்தது என்று அறிந்ததும் அது

புகழ்ச்சோழர் எனும் அரசரின் பட்டத்து யானை என்பதனைக் கூடச் சிந்தியாது அஞ்சா நெஞ்சுடன் எறிபத்தர் அதனை வெட்டி மாய்த்தார் (Ibid: 71).

திருஞானசம்பந்தரை மங்கையர்க்கரசியார் மதுரைக்கு அழைத்தபோது, சமணர்கள் கொடியவர்கள், நானும் கோளும் சரியாக இல்லை என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் குறிப்பிட்டபோது, அடியாருக்கு நானும் கோளும் பிறவும் நல்லனவே செய்யும் என்று திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசு அடிகளுக்கு எடுத்துக்கூறும் பெரியபுராண நிகழ்ச்சியானது நமக்கு அஞ்சாமை வேண்டும் எனும் அரிய நெறியை உணர்த்துவதாக உள்ளது. அதனை,

“அரசுஅருளிச் செய்கின்றார் “பிள்ளாய்! அந்த அமண்கையர் வஞ்சனைக்கோர் அவதியில்லை உரைசெய்வதுஉளது உறுகோள்தானும்தீய; எழுந்தருள உடன்படுவதொண்ணாது” என்னப் “பரசுவது நம்பெருமான் கழல்கள் என்றால் பழுதணையாது” எனப்பகர்ந்து பரமர்செய்ய, விரைசெய்மலர்த் தாள்போற்றிப் புகலிவேந்தர், “வேயுறுதோளி”யை எடுத்து விளம்பினரே”

என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது (Ibid: 302). எனவே நான், கோள், பறவை, விலங்கு, சிற்சத்திகள், கற்கள், கனவு, கண்டம், பெயர்கள் என்று எவையானாலும் அவற்றின் உள்ளே உறைகின்றவன் சிவபெருமான். அச்சிவபெருமானின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்பவர்கள் மேற்கூறியவற்றைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். அவற்றினால் வரும் நுகர்ச்சிகளைப் பெருமானின் பெயரைச் சொல்லித் துணிவோடு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற துணிவினைப் பெரியபுராணம் வாழ்வியல் படிப்பினையாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆலவாய் அரன் துணையாய் நிற்பதனால் தம்மைச் சிறுபாலகன் என்று அஞ்சவேண்டாம் என்று மங்கையர்க்கரசியாருக்குத் திருஞானசம்பந்தர் துணிவு கூறியதும் அனல் புனல் வாதங்களில் சமணர்களைத் திருஞானசம்பந்தர் வென்றதும் ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாக மாற்றியதும் பாம்புத் தீண்டி இறந்த வணிகனை உயிர்பெறச் செய்ததும் சாம்பலைப் பெண்ணாக்கியதும் பேய்பிடித்தப் பெண்ணை நலமாக்கியதும் புத்த நந்தியின் தலையில் இடிவிழச் செய்ததும் தமிழ்ப் பதிகத்தால் கொள்ளம்பூதாரில் ஓடத்தைச் செலுத்தியதும் பெருமான் துணை உள்ளான், தம்மைக் காப்பான் என்ற உறுதியான அஞ்சா நெஞ்சகத்தினால்தான் என்று வென்று காட்டினார், திருஞானசம்பந்தர் (Ibid: 283-378).

“பெருமானின் தமர்நாம், அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை. அஞ்ச வருவதும் இல்லை!” என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள், நீற்றறையின் தீ, கொடிய நஞ்சு, கடுஞ்சினங்கொண்ட யானை, ஆழ்கடல், திங்களூரில் பாம்பின் நஞ்சு என்று பெருமானின் திருவருள் துணையுடன் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டு அவற்றினை வென்று காட்டியதைப் படிப்பினையாகப் பெரியபுராணம் உணர்த்துகின்றது (Ibid: 164-178).

உ. குற்றங்கடதல்

செருக்கும் சினமும் காமமுமாகிய குற்றங்கள் இல்லாதவருடைய வாழ்வில் காணும் சிறப்பு மேன்மேலும் வளர்ச்சி உடையதாய் இருக்கும் என்பதனைச் “செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார், பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து” என்று குறிப்பிடுவார் பேராசான் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள்:431). இதனாலேயே நாயன்மார்களின் சிறப்பினைப் பற்றி தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகையில்,

“என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட
மன்றுளார் அடியார் அவர் வான்புகழ்

நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்”

என்று குறிப்பிடுவார் (Ibid : 514). இறைவனை வழிபடுவதனால் ஏற்படும் இன்பத்தினால் அப்பெருமாளையே ஒன்றியிருந்து வழிபட அவர்களின் உள்ளம் உயர்ந்தது. அத்தகைய தில்லை மன்றுள் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற பெருமானின் அடியார்களின் வானளாவிய புகழ் உலகெங்கும் பரவி நிலைத்து நின்றது என்பார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

பெரியபுராணம் காட்டும் நாயன்மார்கள் செருக்கு அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இறைவனை நேரில் கண்டவர்களாயினும் அவர்களிடத்தில் செருக்கு இல்லை! இறைவனை நேரில் கண்ட திருநாவுக்கரசு அடிகள், திருஞானசம்பந்தரைத் தேடிச்சென்று அவர் அமர்ந்து வந்த பல்லக்கினைச் சுமந்து அவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார் (Ibid : 340). நான்கே வயது நிரம்பிய திருஞானசம்பந்தரின் திருவடிகளில் பாண்டிய நாட்டின் அரசியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் பாண்டிய நாட்டு அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் வீழ்ந்து வணங்கினர் (Ibid:307). அட்டமாசித்திகள் கைவரப்பெற்ற, யோகநெறி எனும் செறிவு நெறியில் சிறந்திருந்த பெருமிழலைக் குறும்பர் என்பார் சுந்தரமூர்த்தி அடிகளின் திருவடிகளைத்தமது தலைமேல்வைத்துப் போற்றி வந்தார் (Ibid : 205). சேரமான் பெருமான் நாயனார் என்ற சேர மன்னன் சுந்தரரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவர் தோழராக விளங்கினார் (Ibid : 455). மிகச் செல்வம் உடையவராக இருந்த அப்பூதி அடிகள் அருட்செல்வம் நிரம்பப் பெற்றிருந்த திருநாவுக்கரசு அடிகளைத் தம் உளமார்ந்த ஆசானாகக் கொண்டு தம் பிள்ளைக்கும் தம் உடைமைகளுக்கும் தாம் செய்த திருப்பணிகளுக்கும் திருநாவுக்கரசு அடிகளின் திருப்பெயரையே இட்டுச் செய்து வந்தார் (Ibid : 213). இதுவே பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்தும் வாழ்வியல் படிப்பினையாகும்.

நம்மைப் போன்றோரின் செருக்கினை நீக்குதற்குச் சிறுத்தொண்டர் எனும் அடியாரின் வரலாற்றைத் தெய்வச் சேக்கிழார் முன்வைக்கின்றார். இறையடியாருக்காகத் தமது ஒரே மகனான சீராளனை அறுத்து அடியாருக்கு உணவு படைத்த சிறுத்தொண்டருக்கு ஏன் சிறுத்தொண்டர் என்று பெயர் வந்தது என்பதற்குத் தெய்வச் சேக்கிழார் விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

**“சீமதி அரவினுடன் செஞ்சடைமேற் செறிவித்த
நாதன் அடியார் தம்மை நயப்பாட்டு வழிபாட்டால்
மேதகையார் அவர்முன்பு மிகச்சிறியராய் அடைந்தார்
ஆதலினால் சிறுத்தொண்டர் எனநிகழ்ந்தார் அவனியின்மேல்”**

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார் (Ibid:438). மேன்மையுடைய பெருந்தகையாகிய சிறுத்தொண்டர் அடியார் முன்பு செருக்கற்றுப் பணிவோடு தம்மை சிறுமை செய்து கொள்வதினாலே சிறுத்தொண்டர் எனப் பெயர் பெற்றார் என்பார். சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் மற்றொரு இடத்தில், சிறுத்தொண்டரைக் கண்ட, காபாலிக வடிவில் வந்த பெருமான்,

**“..... நீரோபெரிய சிறுத்தொண்டர்?”
என்று திருவாய் மலர்ந்து அருள இறைவர் தம்மைத் தொழுதுரைப்பார்,
“பூதி அணி சாதனத்தவர்முன் போற்றப் போதேன் ஆயிடினும்
நாதன் அடியார் கருணையினால் அருளிச் செய்வர் நான்என்று”**

என்று கேட்டதாகவும் அதற்குச் சிறுத்தொண்டர் மேற்கண்டவாறு பதில் உரைத்ததாகவும் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுவார் (Ibid : 441, 442). தான் பெரிய சிறுத்தொண்டரில்லை எனவும், பெருமானின் அடியார்கள்தான் அவரை அவ்வாறு அழைக்கின்றார்கள் என்றும்

சிறுத்தொண்டர் செருக்கற்ற நிலையில் கூறிய பாங்கு பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறியாகும்.

அருளாளர்கள் ஆசை அற்றவர்களாகவும் சினம் அற்றவர்களாகவும் இருந்த அரிய வாழ்வியல் நெறியினை பெரியபுராணம் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. திருப்புகலூரில் நாவுக்கரசு அடிகள் உழவாரப் பணி மேற்கொண்டிருந்த போது அழகிய பெண்கள் அவர் முன் ஆடவும் பூமியிலிருந்து செம்பொன்னும் நவமணியும் கிட்டவும் அவற்றின் மீது சற்றும் பற்று இல்லாது இருந்தமையையும் பெரியபுராணம் காட்டுகின்றது (Ibid : 416-420). திருமயிலையில் அழகிய பெண்ணாக மீண்டும் உயிர் பெறச் செய்ததும் அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளத் திருஞானசம்பந்தரிடம் சிவநேசர் ஒப்படைத்தார். திருஞானசம்பந்தரோ அவள் தமக்கு உடன்பிறந்தாள் ஆகுவாள் என்று பற்று அற்றுப் பகர்ந்ததும் பெரியபுராணத்தில் வாழ்வியல் நெறியாக உள்ளது (Ibid : 362).

இறைவனின் திருவருள் தூண்ட இரண்டு பெண்களை மணந்த சுந்தரமூர்த்தி அடிகள், கோட்புலியார் என்பார் தம் இருமகன்களான சிங்கடி, வனப்பகை என்பவர்களைச் சுந்தரருக்குக் கொடுத்து அவர்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்ட, சுந்தரர் அவர்கள் எம் மக்கள் என்று மறுத்தமை சுந்தரரின் ஆசை நீங்கிய தன்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது (Ibid : 423). மாந்த வடிவில் வந்த பெருமான் இயற்பகை நாயனாரிடம் அவர்தம் மனைவியைக் கேட்டபோதும் (Ibid : 53), சிறுத்தொண்டரிடம் காபாலிகர் பிள்ளைக்கறி கேட்டபோதும் (Ibid : 444), ஒரு கோவணத்திற்கு ஈடாகத் தம் பொருள் முழுவதையும் துலாக்கோலில் ஏற்ற நேர்ந்தபோதும் அமர்ந்தியார் போன்றோர் (Ibid : 65), சினங்கொள்ளாமல் தங்கனிடம் இருந்த பொருளையே அடியார்கள் கேட்டார்கள் என்று அமைதி காத்தனர்.

இரவில் படுக்கை அறையில் இருந்த மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்குச் சமயம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று அழைத்த முத்தநாதனைச் சற்றும் சினக்காமல் எழுந்துவந்து பணிந்து பாடம் கேட்க முனைந்து அவனால் கொலையுண்டுத் திருவருளை வென்ற மெய்ப்பொருள் நாயனாரின் அமைதியை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும் என்று பெரியபுராணம் போதிக்கின்றது (Ibid : 60). காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பவற்றை வாழ்வில் தொலைப்போமானால் உயிரைப் பற்றியுள்ள அறியாமை எனும் நோய் நீங்கி இறையுலகிற்கு வாயில் திறக்கும் என்று பெரியபுராணம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறி வாழ்வின் கைவிளக்காய்ப் போற்றத்தக்கது.

முடிவுரை

தமிழ்ச் சைவர்கள் போற்றி ஒழுக வேண்டிய தமிழ்மொழியையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் தமிழர் பழக்கவழக்கங்களையும் தமிழர் இறைக் கொள்கையினையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பெட்டகமாகப் பெரியபுராணம் திகழ்கின்றது. தமிழ்ச் சைவர்களின் வழிபாட்டு முறைமைகளையும் தமிழ்ச் சைவர்களின் வாழ்வியல் நெறியின் உயர்வையும் பெரியபுராணம் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றது. தமிழலேயே இறைவனை வழிபட்டு அடையாலாம் எனும் தெளிவினை அளிக்கும் பெரியபுராணம் இறைவழிபாட்டில் முதன்மை பெறுவது அன்பு என்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது. பொருட்செல்வத்தைக் காட்டிலும் அருட்செல்வமே உயிருக்குத் துணையாய் நின்று இறைவனின் திருவருளைப் பெற்றுத் தருகின்றது என்பதனைத் தெளிவுறுத்துகின்றது. பெருமானின் திருவடிகளை முழுமையாகவும் உறுதியாகவும் பற்றிக் கொள்பவர்கள் வாழ்வில் அச்சம் இன்றி வாழலாம் எனும் துணிவினைப் பெரியபுராணம் நமக்கு அளிக்கின்றது. மனத்தில் மாசு இன்றி இருத்தலும் அதற்குக் குற்றத்தைக் கடிதலும் இன்றியமையாதது என்று பெரியபுராணம் கற்பிக்கின்றது. தமிழ்ச் சைவர்களின் இனமானத்தையும் அவர்தம் சீரிய வாழ்வியல் நெறியினையும் பறைசாற்றும் தெய்வச் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தினை மேலும் பயில்வோம்; நலம் பெறுவோம்.

Bibliography

- Bharathiyar. (2002). Pâratiyâr Kavitaika7. Chennai: Pumbergar Publication.
- Murugavel, N.,R. (1984). Caivacittântam. Chennai: Sekkilar Publication.
- Nyanasambanthan. A.Sa. (1994). PeriyapurâGam Ôr Âyvu. Chennai: Sekkilar Research Centre.
- Sekkizhar. (2002). TiruttoGmar PurâGam. Thiruppananthal: Kasithirumadam.
- Tirumantiram. (1994). Thiruppananthal: Kasimadam.
- Varatharasan, Mu. (1996). Tirukku_a7 Te7ivurai. Chennai: Thirunelveli Saivasidantha Nurpathipu Kalagam.